

Arrest

nr. 156 977 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 november 2015.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die loco advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 69 825 van 10 november 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

1.2. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker in het kader van zijn huidige vijfde asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw worden geweigerd, wordt vooreerst opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing heeft genomen omdat hij niet aannemelijk maakte problemen te hebben gehad, of in geval van terugkeer naar Servië te zullen krijgen, met de Servische autoriteiten omwille van zijn lidmaatschap bij het UCPMB, wordt erop gewezen dat deze weigeringsbeslissing nadien integraal werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en wordt gesteld dat verzoeker bij zijn volgende asielaanvragen geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de eerdere appreciatie van het Commissariaat-generaal konden wijzigen, integendeel, aldus de commissaris-generaal. Aan de juridische documenten die verzoeker ter staving van zijn problemen met de Servische autoriteiten (die wilden dat hij een getuigenis aflegde) neerlegde in het kader van zijn tweede en vierde asielaanvraag kan, zo luidt de beslissing, niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Het gegeven dat verzoeker bij zijn opeenvolgende aanvragen verschillende stukken aanbracht ter staving van zijn UCPMB-lidmaatschap wijzigt, zo wordt opgemerkt, evenmin iets aan de eerdere, in het kader van zijn eerste asielaanvraag gemaakte vaststelling, met name dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt omwille van zijn lidmaatschap van het UCPMB bij een terugkeer naar Servië door de autoriteiten te worden geviseerd, aangezien aan verzoekers lidmaatschap nooit werd getwijfeld. De brief van de onderburgemeester van Preshevë die verzoeker neerlegde in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft een gesolliciteerd karakter, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat documenten om bewijskrachtig te zijn dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat, zoals zowel bij zijn eerste als bij zijn vijfde asielaanvraag werd/wordt vastgesteld, geenszins het geval is. Betreffende de bloedvete met de familie H., die verzoeker voor het eerst in het kader van zijn vierde asielaanvraag evoceerde en die volgens zijn verklaringen zijn voornaamste vrees inhoudt ingeval van terugkeer naar Servië, wordt gewezen op verschillende vaststellingen, zoals o.a. op tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die afgelegd door zijn vrouw en contradicties tussen de opeenvolgende verklaringen van zijn vrouw, op grond waarvan, zo wordt geoordeeld, geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker zijn ex-vriendin R. zwanger heeft gemaakt en haar familie hierdoor met hem in een bloedvete is verwickeld. Betreffende verzoekers arrestatie omdat er een klacht tegen hem werd ingediend wordt opgemerkt dat verzoeker slechts een beperkt aantal documenten in dit verband neerlegde. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker hem onvoldoende inzicht geeft inzake de rechtsprocedure die tegen hem hangende was/is naar aanleiding van de klacht van zijn ex-partner tegen hem, en merkt op dat uit niets blijkt dat de normale rechtsgang niet werd/wordt gerespecteerd. Uit niets blijkt, zo wordt voorts vastgesteld, dat de juridische procedure tegen verzoeker ten gevolge van de al dan niet valse klacht van zijn ex-partner verband zou houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Betreffende het attest van een psychiater, wordt opgemerkt dat er ernstig aan de bewijswaarde van dit attest kan worden getwijfeld, temeer verzoeker enkel een faxkopie van dit document neerlegt. Hoe dan ook doet dit stuk, aldus de commissaris-generaal, geen enkele afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met de Servische autoriteiten en van de bloedvete waarin hij verwickeld zou zijn, noch aan de vaststellingen betreffende de juridische procedure tegen hem ten gevolge van de klacht vanwege zijn ex-partner.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, werd er door het Commissariaat-generaal wel degelijk rekening gehouden met de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten en werden deze aan een onderzoek onderworpen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt gesteld, en onderneemt hiertoe zelfs geen poging. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "een oproep voor een hoorzitting over 2015/07/01 (in een envelop gedateerd 2015/12/05)" aangeduide document is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het stuk conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreft het geen origineel document, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te

manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

1.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 oktober 2015, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 20 november 2015 slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 27 oktober 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS